

ELS TEATRES AMICS PRESENTEN

VILAFRANCA

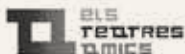
UN DINAR DE FESTA MAJOR

MARTA ANGELAT, DAVID BAGÉS, MANEL BARCELÓ, LLUÏSA CASTELL
GEORGINA LATRE, VICKY LUENGO, ÀUREA MÀRQUEZ, MARC RIUS
MANUEL VEIGA, DAVID VERT, ANNA YCOBALZETA

ESCRITA I DIRIGIDA PER
JORDI CASANOVAS

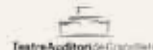
UNA COPRODUCCIÓ DE

ATRIUM

L'Atlantida
Centre d'Art Escènic d'Osona

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

AJUNTAMENT
VILAFRANCA
DEL PENEDÈS

2015
vilafranca
capital
cultura
catalunya

Generalitat de Catalunya
Departament
de Cultura

Diputació
Barcelona

Vilafranca és la tercera i última part de la *Trilogia* sobre la identitat catalana, iniciada amb *Una Història Catalana* (Premi Butaca al Millor text 2009 i reestrenada a la Sala Gran del TNC el 2013) i continuada amb *Pàtria* (estrenada a El Canal i Teatre Lliure l'octubre de 2012, que va ser premiada amb el Premi Ciutat de Barcelona 2012).

En el primer muntatge, la recerca d'aquesta identitat es situava en les fronteres físiques i mentals del país, en el segon muntatge la recerca es centrava en el món de la política, l'art i la mitologia històrica.

En aquesta tercera part, *Vilafranca*, la recerca i posada en qüestió identitària, se situa al nucli d'una família tradicional catalana, amb les seves contradiccions al voltant del que es creuen ser i el que realment són.

UN NOU MODEL DE PRODUCCIÓ

*Els Teatres Amics inicien una aposta per la producció teatral amb **Vilafranca***

Per primera vegada, sis teatres municipals catalans s'associen per dur a terme una producció teatral d'un espectacle de gran format.

*Els Teatres Amics coprodueixen **Vilafranca**, amb el suport de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès, Capital Cultural Catalana 2015. Aquesta producció compta també amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya i la Diputació de Barcelona.*

ELS COPRODUCTORS

Els Teatres Amics és una associació formada per L'Atlàntida de Vic, Atrium Viladecans, el Kursaal de Manresa, el Teatre-Auditori Sant Cugat i el Teatre Auditori de Granollers. Un grup de teatres que comparteixen criteris, decisions i programacions des de fa unes temporades. Ara, aquest grup de teatres fa un pas més enllà liderant la producció d'un muntatge de gran format. Un muntatge que s'adequa a les necessitats dels seus espais, tots ells espais escènics de gran capacitat, i que reforça la personalitat de la seva programació.

ELS TEATRES AMICS, UN MODEL TEATRAL SINGULAR A CATALUNYA

Aquesta primera experiència com a productors, molt lligada a la creació, la innovació i l'aposta pels grans creadors d'aquest país, tant a nivell artístic com a nivell de gestió, pretén ser l'inici d'una futura activitat productora d'Els Teatres Amics. Ubicats en unes poblacions compromeses amb les arts escèniques i amb uns públics cada dia més fidelitzats i amplis, poden convertir-se en un nou i valuós suport a la creació catalana. Així doncs, **Vilafranca** es converteix en la primera coproducció pública de gran format per part de teatres municipals catalans. Això suposa un model innovador de producció pròpia per apropar continguts d'alta qualitat als seus públics, en uns moments en què les noves produccions són iniciatives poc freqüents.

Text i direcció **Jordi Casanovas** *Repartiment* **Marta Angelat, David Bagés, Manel Barceló, Lluïsa Castell, Georgina Latre, Vicky Luengo, Àurea Márquez, Marc Rius, Manuel Veiga, David Vert, Anna Ycobalzeta** *Adjunt a direcció* **Israel Solà** *Escenografia* **Sebastià Brosa** *Vestuari* **Albert Pascual** *Disseny Il·luminació* **David Bofarull** *Disseny So* **Damien Bazin** *Cap tècnic* **David Pascual** *Banda sonora* **Anna Roig i L'ombra de ton chien** *Direcció de Producció* **Carles Manrique (Velvet Events)** *Gestió i Distribució* **Elena Blanco (Magnetica Management)** *Disseny gràfic* **Ladyssenyadora** *Fotografia* **Marc Bordons** *Prensa* **Marc Gall (Comèdia)**

Agraïments: **Carme Pallerola i família, Josep "Jou" Cabré i Pere Almirall (President i Cap de Colla Castellers de Vilafranca), Ball de Panderetes de Vilafranca, Ramon Marrugat, Toni Puntí, Nau Ivanow i Enoturisme del Penedès.**

UNA COPPRODUCCIÓ DE

AMB EL SUPORT DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

NOTA DEL DIRECTOR

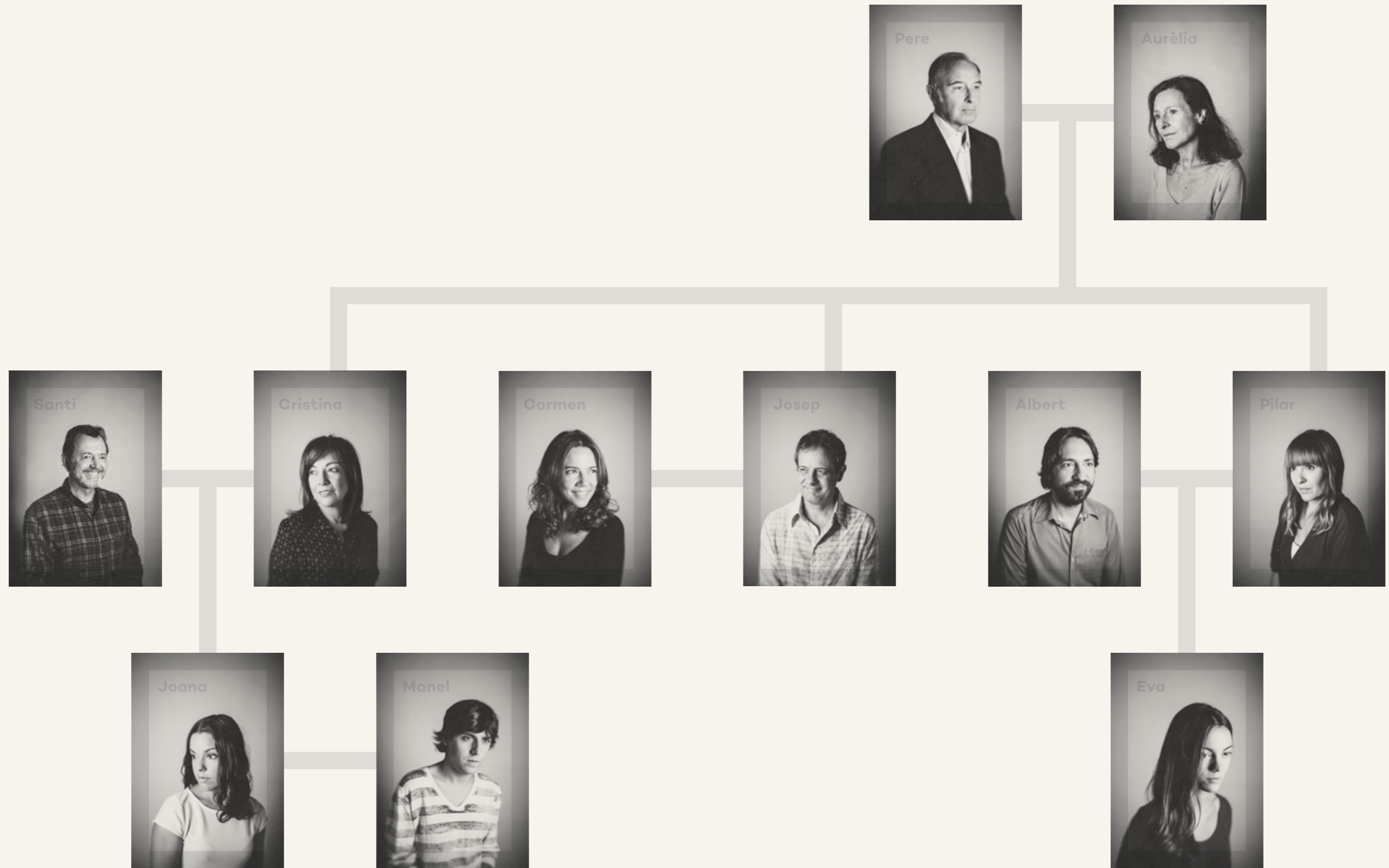
Tota trista vivència es fa menys trista convertida en ficció. Per aquest motiu ja fa anys que tenia ganes de posar aquella història sobre un escenari. Baralles, desafiaments i retirades de paraula. Enemistat entre germans. Despit i rancúnies. Pugnes per quatre miserables terrossos de vinya que acaben com no voldríem que acabessin.

Una història única i una història comuna. Tothom ho ha viscut a casa seva. Tothom ha sentit a parlar de casos semblants. Tothom explicaria un munt d'anècdotes i s'emocionaria recordant. La família és la nostra primera societat. I potser observant com es mou, pensa i sent una família catalana, podem descobrir com realment es mou, pensa i sent tot un país. Ara, més que mai, em fa falta fer-me preguntes sobre la nostra identitat, personal, familiar, col·lectiva. I estic segur que no és pas una dèria únicament meva.

Només els espectadors de teatre sabem que podem parlar amb desconeguts sense dirigir-nos una sola paraula. Deixem doncs ara que el teatre faci la seva funció. En silenci i sense, gairebé, ser-ne conscients, començarem a dialogar amb aquella dona de la tercera fila, amb aquell nano de la setena o amb aquell senyor de primera fila de l'amfiteatre.

SINOPSI

30 d'agost de 1999. Diada de Sant Fèlix. La Cristina ha convidat a tota la família a dinar. Els pares i la seva germana viuen a Moja. El seu germà a Vilanova. Es retroben tots, com han fet sempre per Festa Major de Vilafranca, amb les parelles i els fills. Però la malaltia del patriarca s'està agreujant i aviat s'hauran de prendre decisions. És possible que aquest sigui el seu últim dinar plegats de Festa Major. És possible que prendre decisions comporti acceptar grans renúncies. És possible que alguns dels secrets i pensaments, que mai no s'han dit, surtin avui entre el primer i el segon plat. Avui tot s'acaba i, potser, avui tot comença. A Vilafranca.

JORDI CASANOVAS, AUTOR I DIRECTOR

Vilafranca del Penedès, 1978

Fundador i director artístic de la SALA-FlyHard des de la temporada 2010/2011 fins el 2013. Estudis d'Enginyeria Superior de Telecomunicacions 1996 -2001. Estudis de la Llicenciatura de Belles Arts. 2001 – 2005.

Ha escrit una trentena de textos teatrals, entre els quals destaquen Ruz-Bárceñas (Teatro del Barrio, maig 2014), Pàtria (Teatre Lliure, octubre 2012), Una història catalana (TNC, juny 2011-2013), Un home amb ulleres de pasta (SALAFlyHard, 2010), Sopar amb batalla (Versus Teatre, 2010), La Revolució (La Villarroel, 2009), City/Simcity (Sala Beckett / Club Capitol, 2007).

DIRECCIÓ

2014
**UN HOMBRE
CON GAFAS DE PASTA**
La Pensión de las Pulgas. Madrid.

2013
UNA HISTÒRIA CATALANA
TNC. Barcelona.

AUCA DEL BORN
Mercat del Born. Barcelona.

**LA REVOLUCIÓ
NO SERÀ TUTEJADA**
Teatre Lliure. Barcelona.

CONSELL FAMILIAR
Sala Beckett. Barcelona.

2012
PÀTRIA
Teatre Lliure. Barcelona.

2011
UNA HISTÒRIA CATALANA
TNC. Barcelona.

BURUNDANGA
La Villarroel. Barcelona.

YES WE SPAIN
Coliseum. Barcelona. Gira.

2010
TRANSICIÓ
Teatre Lliure. Barcelona.

SOPAR AMB BATALLA
Versus Teatre. Barcelona.

**UN HOME AMB
ULLERES DE PASTA**
SALAFlyHard. Barcelona.

2009
LA REVOLUCIÓ
La Villarroel. Barcelona.

JULIA SMELLS
Teatre Lliure. Grec. Barcelona.

2008
LA RUÏNA
La Villarroel. Barcelona.

LENA WOYZECK
Festival Temporada Alta. Girona.

2007
CITY/SIMCITY
Sala Beckett. Barcelona.

**AQUESTA TAMPOC
NO SERÀ LA FI DEL MÓN**
Festival Temporada Alta. Girona.

2006
WOLFENSTEIN
Areatangent. Barcelona.

ANDORRA
Versus teatre. Barcelona.

TETRIS
Versus Teatre. Barcelona.

PREMIS

2013
Premi Tendències del diari El Mundo 2013 al creador emergent.

2012
Premi Ciutat de Barcelona de Teatre 2012 Jordi Casanovas, autor i director de l'obra *Pàtria*.

Per la seva tasca com a dramaturg i dinamitzador de l'autoria catalana mitjançant la SalaFlyHard.

2011
Premi Butaca al millor text teatral per *Una història catalana*.
Nominació Premis Butaca a millor text teatral per *Sopar amb batalla*.

2010
Premi Time Out Barcelona a la millor obra per *Un home amb ulleres de pasta*.

2009
Premi Butaca al millor text teatral per *La Revolució*.

2007
Premis Crítica Barcelona. Revelació temporada 2006/07. Trilogia: *Wolfenstein, Tetris, City/Simcity*.

Premi de la crítica Serra D'or al millor text teatral. Trilogia: *Wolfenstein, Tetris, City/Simcity*.
Nominacions pels premis Max per *Tetris, City/Simcity*.

2006
Premi "Eduard Escalante" Ciutat de València per *Estralls*.

2005
Premi Ciutat D'Alcoi per *Beckenbauer*.
Premio Marqués de Bradomín per *Andorra*.

2002
Premi Internacional AIET de Teatre Universitari "Josep Robrenyo", 2002 per *Les millors ocasions*.

ELS COPRODUCTORS DIUEN...

*El periodista Toni Puntí
conversa amb els coproductors*

Coproduir vol dir decisió i això és molt engrescador

ATRIUM VILADECANS

Què suposa coproduir un espectacle com *Vilafranca* per un teatre com el vostre, bàsicament centrat en l'exhibició? Fareu més funcions de les habituals? Anireu més enllà de la funció única o de la doble funció? Teniu prevista la implicació del vostre públic abans o després de l'espectacle?

En els més de deu anys de vida com a teatre, sempre hem buscat una col·laboració activa amb el sector. En els primers anys vam realitzar algunes coproduccions amb el Teatre Romea de Barcelona, i ara tornem a involucrar-nos en el que és estrictament una coproducció. I això ens engresca molt. Estem treballant, a més, amb un dels nostres dramaturgs favorits, i en una peça que tancarà, després de *Una història catalana i Pàtria*, una de les trilogies més interessants de la creació teatral catalana, Hi volem ser presents de forma activa. Hi haurà més funcions de les habituals i estem preparant amb el nostre públic diferents activitats al voltant de l'obra.

Volem seduir un públic nombrós i de tot arreu

TEATRE ATLÀNTIDA DE VIC

Estem acostumats a veure a teatres com el vostre les grans produccions prèviament estrenades a Barcelona. Fareu el camí a la inversa? Es veurà *Vilafranca* a Barcelona? Quan i on? I fora de Catalunya?

Volem que Barcelona pugui gaudir de l'espectacle. Estrenar-lo i girar-lo pels Teatres Amics no exclou que l'espectacle es vegi a la capital del país. És més, ens agradaria molt! Encara no hi ha acords tancats però no descartem res. *Vilafranca* està pensat per seduir un públic nombrós. És un espectacle de gran format i necessitem públic per recuperar la inversió. Amb la gent de Vic no n'hi ha prou. Volem que ens vegin a Barcelona, a tot Catalunya i, perquè no, també a fora. *Vilafranca* té un escenari local però no és una obra localista. Perquè ens entenguem, allò que hi passa "passa a les millors famílies".

Dir Vilafranca també és dir Granollers

TEATRE AUDITORI GRANOLLERS

Granollers és una altra de les ciutats en què, com passa a *Vilafranca*, la Festa Major té una forta personalitat. Si en Jordi Casanovas s'anima, què hauria de reflectir una obra que es digués "Granollers"?

Una obra que fos "Granollers -Un dinar de Festa Major-", no podria entendre's sense una rivalitat entre dos bàndols. El conflicte familiar de *Vilafranca*, en el context de la diada de Sant Fèlix, a Granollers podria ser un enfrontament entre Blancs i Blaus, les dues colles que rivalitzen a la festa major per veure qui la fa més grossa. O també es podria plantejar una discussió entre dos models de ciutat, el del comerç familiar i de proximitat enfrontat a les grans marques i franquícies que globalitzen i, en certa manera, despersonalitzen. És lògic que en Jordi Casanovas, fill de Vilafranca, parli de la seva ciutat però allò que passa al Penedès pot passar també al Vallès. El que veurem a l'escenari és un conflicte local de caràcter universal.

Compartir experiències ens fa millors

KURSAAL DE MANRESA

Des de quan us considereu Teatre Amics? I, sobretot, en què es basa aquesta amistat? Quines regles regeixen la vostra relació?

L'associació Els Teatres Amics es va presentar en societat el febrer de 2013, però en realitat va ser la formalització d'unes relacions que ja existien des de feia anys.

Tots cinc tenim moltes similituds: aforaments al voltant de 800 espectadors, una sala petita de 200 espectadors i tots estem situats fora de la ciutat de Barcelona. També hi ha diferències i això ens enriqueix: cada ciutat, i cada un dels teatres, tenen personalitat pròpia i unes dinàmiques socials i culturals particulars. Estar junts ens ajuda en la programació, la comunicació, la venda d'entrades, el diàleg amb les institucions...

No hi ha regles en la nostra relació, tothom és absolutament independent per decidir i programar segons els seus criteris, però sovint les nostres necessitats són semblants i compartir experiències ens fa millors.

Una història de comarques produïda i estrenada a comarques

TEATRE-AUDITORI SANT CUGAT

Que sigueu "teatres amics" vol dir que teniu "teatres enemics"? Quin teatre defenseu? Quin tipus de teatre no hi té cabuda? Què té *Vilafranca* que us hagi fet apostar per la coproducció?

Els Teatres Amics tenim una relació de proximitat que ens permet treballar de manera compromesa per tal que les nostres programacions siguin més riques i no perdin estàndards de qualitat. Però, com hem demostrat clarament, treballem conjuntament amb altres teatres de Catalunya sense que això preocupi ni amoïni als companys d'associació. Per això som AMICS!

Les nostres programacions són eclèctiques però ens agrada el teatre que fa pensar l'espectador. Ens agrada compartir amb el públic una experiència que faci a tothom estimar el Teatre, fer-lo ser millor espectador i, de retruc, millor persona. Ens agrada parlar de públics, i en volem satisfer com més millor...

Vilafranca té un gran atractiu perquè ha estat escrit i serà dirigit per Jordi Casanovas, amb un repartiment de luxe, i que, a proposta nostra, s'estrenarà als teatres municipals de Catalunya. És una història de comarques, feta, produïda i estrenada a comarques. No hi ha un millor punt de partida!

QUÈ HI DIU VILAFRANCA?

Li hem demanat al regidor de Cultura, Raimon Gusi, què n'espera Vilafranca de "Vilafranca"?

Quines expectatives té? Se li demanarà a la ciutat un compromís determinat amb l'espectacle? Li preocupa el retrat que es faci de la ciutat i de la seva gent?

Vilafranca del Penedès és una ciutat molt vinculada al seu territori, marcada pel seu origen medieval i fortament identificada per uns símbols que la defineixen: la viticultura, la seva Festa Major i els castellers.

Que una obra de teatre estigui ambientada a la nostra Vila i en el dia més important de l'any pels vilafranquins, el 30 d'agost, diada de Sant Fèlix i dia gran de la nostra festa, és d'entrada un reconeixement a la nostra identitat cultural.

Que un dramaturg vilafranquí de gran reconeixement com Jordi Casanovas hagi volgut inspirar-se en la nostra cultura, la nostra realitat social i la nostra manera de fer és una garantia. I a la vegada és tot un repte situar aquesta idiosincràsia local en un context més global que la depassa.

Esperem que *Vilafranca* serveixi per mostrar-nos al públic català tal com som, amb les nostres virtuts i defectes, però mostrar-nos al cap i a la fi. I no només com a societat, sinó com una ciutat compromesa amb la cultura i especialment amb les arts escèniques del nostre país.

Serà la millor estrena que podíem imaginar per obrir la Capitalitat de la Cultura Catalana 2015, que Vilafranca del Penedès celebrarà l'any vinent.

CALENDARI

*Estrena el 19 de febrer de 2015
a Vilafranca del Penedès*

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

del 19 al 22 de febrer

VIC

28 de febrer i 1 de març

GRANOLLERS

7 i 8 de març

SANT CUGAT

13 i 14 de març

VILADECANS

del 20 al 22 de març

MANRESA

del 27 al 29 de març

ELS ACTORS I LA FESTA MAJOR

Marta Angelat i els excessos de Nadal

El Nadal de la gran nevada a Barcelona, l'any 1962, jo tenia nou anys. Com sempre per aquestes dates ens reuníem tota la família, quinze persones entre grans i petits. El dinar era abundant i la beguda encara més. Per els grans la sobretaula s'allargava hores i hores, i les cafeteres recent fetes i les copes de cava, d'estomacal i de cointreau amenitzaven tota la tarda-nit. Els petits ens manteníem al marge, jugant a fer cabanes a l'altra banda de pis. Si

anàvem al menjador a preguntar alguna cosa, ràpidament ens enviaven a comprar mistos, expressió utilitzada per la meva família quan no volien que la canalla sentís les converses dels grans. Aquell Nadal, Barcelona estava coberta per dos pams de neu i els grans, després de moltes hores de copetes de licor, van sortir a donar una volta. Els petits ens vam quedar amb la iaia, encantats de la vida. No sé si deuria ser el fred o la neu del carrer, però al meu pare li va fer bullida tot plegat i es va trobar fatal. Al tornar a casa es va posar al llit, i tot i que, senzillament es tractava d'un tall de digestió, ell es va sentir morir. Tant s'hi va sentir, que ens va cridar al meu germà i a mí per acomiadar-se. Nosaltres ens el miràvem sense saber què dir, garratibats i amb el cor enconguit. Tot es va resoldre amb algunes vomitades i força hores de son, però per a nosaltres dos va ser la pitjor nit de la nostra vida. Aquell dia vaig aprendre que a vegades un excés de dramatisme pot resultar nefast.

David Bagés i els Xiquets de Reus

A casa meva, fins que vaig ser adolescent, sempre vam celebrar dues festes majors, la de Reus i la del poble de mon pare,

Flix. De fet, no recordo que, per la festa major de Reus, el dia de Sant Pere, vingués ningú més a taula. Fèiem un bon àpat, amb el seu corresponent vermutet, però èrem només els quatre de casa i el gos.

On sí que ens juntàvem família era, cada 15 d'agost, a Flix. El vermut es feia al bar de la plaça mentre ballaven el gegant i la geganta. Més tard s'arrencava l'orquestra vinguda d'algun poble de l'arròs, o de la ribera d'Ebre, i algú de la taula s'aixecava i es posava a ballar el típic pasdoble. Cap a quarts de quatre, pujàvem a casa la padrina, la mare de mon pare, i començava l'àpat de festa major: canelons i fricandó, vi del Priorat, cava i tot un repertori de sarsueles, boleros i alguna cançó més moderna de les que sonaven a la ràdio.

A casa sempre ens han agradat les tradicions. Mon pare i ma mare eren uns grans amants de les tradicions, des dels gegants i la mulassa de Reus fins a la festa del riu de Flix. Jo sempre n'he gaudit molt i em deixava perdre molt poques coses. Quan vaig nèixer encara era viu el dictador i les festes tradicionals s'aguantaven per l'empenta de quatre romàntics amb bona fe i molta il·lusió. Els mitjans eren escassos, però, i amb prou feines hi havia temps i diners, d'un any a un altre, per arreglar un descosit del vestit de la Vitxeta o un cop al cap d'un dels nanos. La meva total implicació amb les tradicions va ser quan algú em va proposar formar part d'una colla castellera que es volia formar a Reus. Sempre m'ha fascinat el món casteller

i, tot i que a Reus no hi havia cap colla, sempre ha estat plaça castellera i, ja de petit, havia admirat les construccions dels grans Xiquets de Valls. Malgrat les preocupacions de ma mare, vaig anar al primer assaig de la futura colla. I vaig ajudar a fundar la colla dels Xiquets de Reus. Però una mica abans de venir a estudiar a l'Institut del Teatre a Barcelona, ja ho havia deixat. He estat més de trenta anys sense vincular-me a cap altre colla. Però m'ha sortit un fill grimpador i des de petit l'he portat a diades i l'he endinsat en la cultura del món casteller. Avui tots dos pertanyem als Castellans de la Vila de Gràcia. El meu fill corona castells de nou i pilars de set, i a mí em cau la baba. Però sempre que en una diada actuen els Xiquets de Reus les meves mans i el meu pit estan al servei de la colla que vaig fundar.

Manel Barceló i els musclos de l'àvia

Les celebracions en família es feien al domicili de la meva àvia Regina. Una planta baixa situada al carrer Sevilla de la Barceloneta. La superfície total de l'habitaclle era el que es coneix en el barri com "quart de casa". Això vol dir uns trenta metres quadrats que acollien

un menjador cuina, un parell d'habitacions i un bany. En les festes grosses s'hi encabien un mínim de divuit persones, però a l'hora de la sobretaula podíem arribar a ser-ne trenta. No em pregunteu com ens ho fèiem. Hi cabíem i prou. Els àpats importants tenien bona matèria primera perquè l'àvia tenia una parada de musclos al mercat de Santa Caterina. Li dèiem així, "parada de musclos", però en realitat venien marisc de tota mena. Així és que per Nadal, sobretot, no faltaven les boques de crancs, les gambes, els escamarlans, les ostres... i els musclos.

La Festa Major de Barcelona no tenia res d'especial per a nosaltres. O sí, segons com es miri. El Cercle Artístic de Barcelona organitzava per la Mercè una desfilada de carrosses. Durant uns anys, mon pare va ser-ne el president i en alguna ocasió, les meves dues germanes van participar-hi, disfressades i enfilades a les carrosses. Tornaven empenyades perquè els nois els hi deien grolleries i els hi tocaven les cames.

Amb tot plegat, pot semblar que a casa gaudíem d'un cert benestar econòmic, vorejant l'opulència. Però això no és veritat. És cert que la meva àvia, a més de la parada de Santa Caterina, tenia un viver de musclos al port de Barcelona -en aquelles aigües apreníem a nedar de petits- i tenia també un taller de manyà, al carrer Còdols, però d'aquests negocis se'n feien càrrec la meva tieta i el seu marit. Nosaltres érem els parents pobres.

Tornant a les celebracions, per Nadal es mantenia un cert ritual. A casa érem molt cantaires i, després dels torrons, ja refilevem tots amb àries i duos de sarsueles. En un moment donat, mon oncle Miquel aturava el xivarri tot marcant -el ganivet contra la copa- un ritme d'havanera. Llavors, amb un filet de veu, l'àvia Regina cantava La bella Lola. Així era la meva àvia: grassa, amb un gran nas i uns ulls molt petits,

com dos traus. Es recollia els cabells en un petit monyo. Parlava amb l'accent de Vinaròs. Mai li havien sentit una paraula fora de to.

Lluïsa Castell i els canelons de la Juanita

Barri de Montbau, Barcelona. Pollastre a l'ast i canelons de la polleria Juanita de l'esplanada. Aquest era el menú de Festa Major que es feia a casa, o a la plaça, depenent si s'havia muntat o no l'equip per als actes del matí. A una hora prudencial menjaven els que hi eren. Els altres ho feien quan arribaven. Es comentava la festa i ja es preparava la tarda.

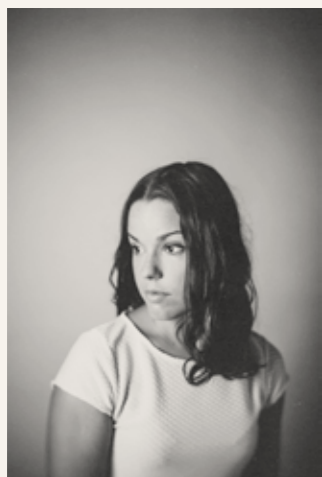
"Jo vaig a preparar els vestidors per als Esbarts".

"M'has planxat els pantalons del vestit?". "He quedat amb el Joan per a preparar els micros". "El concert de la Coral ha sortit bé, les cadires per la cobla són a casa la Carmen". "Teniu el guió que haig de llegir?"

Després ens trobàvem a la plaça i cadascú a la seva feina. Aquest era el meu dinar i sobretaula de Festa Major, fins i tot quan ja no vivia amb la família. Una vegada acabada la festa, el piscolabis, les relacions socials i a sopar. Una bogeria, sí, però molt divertida i entranyable. Sempre m'ha quedat el record de l'entrega dels de casa a la vida social del barri.

Georgina Latre i els petards de colors

A casa, a Barcelona, sense estar gaire lligats a cap barri, mai no hem estat gaire de festes majors. El que sí que recordo amb especial carinyo són les revetlles de Sant Joan. Avui en dia encara m'agraden molt, però de petita era una gran festa i les vivia com una gran nit màgica.

Jo no tinc germans i sóc filla de fills únics, per tant, sempre era la única nena a les reunions familiars. Això hagués pogut ser molt avorrit (i a vegades ho era) però a la nit de Sant Joan era diferent. Ens reuníem a casa dels meus avis paterns (actualment és casa meva) que té una terrasseta i que per a mi en aquells moments era com un gran bosc. Sopàvem a l'interior pa amb tomàquet i embotit (el meu menjar preferit) i se'm permetia beure Fanta de taronja i una mica de Coca-Cola. La coca no m'agradava gens però sempre tenia la sort que la meva iaia havia comprat pastes seques amb xocolata especials per a mí.

Després de sopar arribava el moment més màgic per a mi, el moment dels petards, que havíem anat a comprar amb el meu pare aquella mateixa tarda. Sortíem a la terrassa i jo presentava un per un tots els petards, fins

a arribar a la font de colors, la font màgica. L'espectacle durava com a mínim una hora, o així és com ho sentia jo. Un cop acabat marxàvem cap a casa, i recordo posar-me al llit mentre a fora encara sonaven petards. Recordo que era molt feliç.

Vicky Luengo i San Roque

Sempre m'ha fet molta gràcia allò de "les millors festes del món són les del meu poble". Els meus avis són d'Albanchez, un poblet prop d'Almeria, on unes 400 casetes blanques coronen una muntanya amb el sol i la calor com a protagonistes. Quan era petita, a l'estiu, els cinc integrants de la família ens embotíem al cotxe del meu avi, sense aire condicionat, durant vuit hores, per arribar-hi.

Fins els 12 anys vaig viure la Festa Major de dia amb una planificació exhaustiva i un munt d'activitats. En realitat, no en tenia ni idea que a les nits els carrers s'omplien de gent, els avis ballaven "pasodobles" i la gent jove esperava que fossin les tres de la matinada per arribar a la plaça i acabar ballant fins a les vuit. També desconeixia que l'últim dia (a les nou del matí), mentre sonava la darrera cançó de l'orquestra, es cremaven tots els papers de la revetlla al mig de la plaça per acomiadar les

festes. Però sí que sabia que al voltant de les vuit i mitja passava una rua per tots els carrers tocant música i despertant als veïns. Més tard, vaig descobrir que tots aquells que anaven darrere l'orquestra, era la gent que havia aconseguit aguantar tota la nit desperta cantant i ballant i que aquell ritual per dir-nos "bon dia" era, en realitat, la seva millor manera de dir-se "bona nit".

Al poble diem que "quien vive San Roque, vuelve" i tinc comprovat que és veritat. Sempre que hi convido algú, em diu que hi vol tornar. Ara el meu avi ja no hi és però per a mí és obligatori anar-hi cada any amb la meva àvia i ballar fins que surti el sol a les millors festes del món. Perquè tinc claríssim que les millors festes del món són les del meu poble, és clar.

Àurea Márquez i els primers balls de nit

Jo sóc de Barcelona i vaig viure la infantesa i primera joventut al Poble Sec. La Festa Major de Barcelona no ha suposat un motiu familiar per fer dinars ni res semblant. Com a molt, havíem anat a veure gegants i capgrossos. Fa vint anys que visc a Gràcia i, tot i que la festa també és molt sonada, no té repercussions gastronòmiques en el sí de la meva família. La festa del poble on estíuejàvem sí que suposava fer algun sopar de germanor a la plaça o una xocolatada. Però els balls de nit són el que més recordo perquè van coincidir amb el despertar de l'adolescència. Això vol dir les primeres borratxeres i altres iniciacions.

Sí que puc dir que el Nadal ha estat sempre el punt àlgid de la convivència i el contacte familiar: preparatius, compres, nervis, il·lusió, emoció... I això passava quan era petita. I passa ara que ens anem fent grans i he estat tia i mare.

Marc Rius i el pregó de Festa Major

La veritat és que en el meu cas tenim poca tradició de celebrar la Festa Major de Sabadell amb un dinar familiar. Ens costa coincidir a taula sobretot perquè, per un motiu o altre, són dies que els passem al carrer participant activament en les activitats programades. Però si mai m'ha marcat la Festa Major de la meua ciutat ha estat aquest any quan l'alcalde ens va proposar a Algalliner (la meua

companyia de teatre) per fer de pregoners. Pujar dalt del balcó de l'Ajuntament per donar el tret de sortida de les Festes, davant de les 5.000 persones que omplen la Plaça Sant Roc de Sabadell, ha estat una de les aventures més boniques i apassionants que mai he viscut. Pel que fa a les trobades familiars, hi ha un dia a l'any que espererava amb molta il·lusió. El 5 de gener és la vigília de l'arribada dels Reis Mags però també el dia que celebrem el meu aniversari. Per a mí era un privilegi que aquesta data tan especial fos l'únic dia de l'any que ens reuníem tots plegats, unes 25 persones pel cap baix (avis, tiets, cosins...). Evidentment, la corona del tortell de reis sempre me l'acabava quedant jo.

Manuel Veiga i els barris són pobles

Com a urbanita i barceloní, els meus records de correfoc són els d'una Festa Major molt senyora que es diu Mercè. Són records d'una font de Montjuïc, que no fa distincions de colors. Per això Barcelona té el carrer Verdet, el Blau de Montbau i, fins i tot, un Pati Llimona. Tampoc no fa distincions d'edats perquè té una Ciutat Vella amb un Portal Nou. Els meus records de Festa Major són els d'una urbs gran i centralista... O potser, no. Perquè tal i com deia Paco Candel: "Los barrios son los pueblos de las ciudades". I dins aquests barris hi ha Festes Majors de tot tipus: n'hi ha una de tan simpàtica, que quan somriu se li fa un Clot. I una altra amb tanta Gràcia, que païos i gitanos ballen rumba catalana. I encara aquella altra que diuen que porta bona sort: la de la Bonanova. Això sí, a tota Barcelona la Família es Sagrada... Imagino que com a VILAFRANCA i arreu. O potser no.

David Vert i Sant Esteve

Crec que la Festa Major no estava tan arrelada a les famílies barcelonines com ho estava en altres poblacions més petites. Potser pel fet d'haver nascut en una ciutat gran com Barcelona no vam viure les festes de la Mercè com una tradició familiar. Tampoc no vivíem intensament la Festa Major de Sants, el nostre barri, que era ben sonada.

La trobada familiar més important ha estat sempre el dia de Sant Esteve, perquè el meu avi i el meu pare es diuen així. Ens trobàvem a casa dels meus avis, on menjàvem els típics canelons, i reuníem a tota la família. En un pis no gaire gran, podíem arribar a ser una vintena de persones. Teníem els petits conflictes habituals de qualsevol família sense conflictes.

Anna Ycobalzeta i la taula dels nens petits

Recordo, de petita, l'emoció amb la qual esperava les festes del poble. Totes. Per Carnaval ballàvem les Gitanes, per la Festa Major el ball del fanalet, i per Nadal fèiem el concert de la coral. Eren moments de riure, divertir-se, córrer, jugar, estar amb els amics... Una emoció semblant a la que tenia per estar amb la família el dia de Nadal. Sempre m'ha agradat. El simple fet de poder-nos reunir tots ja és un motiu prou important per estar contenta. I cada any és diferent. L'única cosa que es repe-

teix és el menú (el brou de Nadal és un dels millors invents que s'ha fet mai...mmmm!).

Alguns anys els nens reciten el poema que han après a l'escola, algú altre treu la guitarra i cantem, com podem, les nadales que tots tenim a la memòria. De sobte un any ja no seus a la taula dels nens, i així t'adones que t'has fet gran. I "els grans" ho són cada vegada més, i n'hi ha d'altres que ja no hi són... i llavors la festa es tenyeix de melancolia... Però és una emoció dolça. Perquè els que no hi són hi van ser. I els que hi són no hi eren. I la vida continua...

PREMSA

Marc Gall - COMEDIA

T. 93 310 60 44 · 619 307 620

mgall@comedianet.com

www.comedia.cat

GESTIÓ I DISTRIBUCIÓ

Elena Blanco - MAGNETICA MANAGEMENT

T. 93 241 82 88

elenablanca@magneticam.com

www.magneticam.com
